

Nadere uitleg Iglo model

Het Iglo model is een kwantitatieve toetsing van de bedrijfsvoering van culturele instellingen. Met behulp van het Iglo-model wordt zichtbaar gemaakt dat het grootste deel van de gemeentelijke subsidie wordt benut voor het in stand houden van de voorziening. Met andere woorden de huisvesting, infrastructuur en staforganisatie. Dit staat dus nog los van de te realiseren culturele activiteiten, maar is wel randvoorwaardelijk om programma's en projecten te kunnen organiseren.

Berenschot heeft het Iglo model ontwikkeld. Met behulp van het Iglo-model is het mogelijk om bedrijfsvoering van de huidige en de toekomstige situatie voor de culturele instellingen, de financiering ervan door de gemeente en het resulterende exploitatiesaldo in een beleidsmatig kader plaatsen. Hierbij biedt de inrichting van de financiële huishouding conform het Iglo-model een goede basis voor een gesprek over de wijze van financiering én voor nieuwe prestatieafspraken in de toekomst. Het Iglo-model draait om het maken van onderscheid binnen de begroting naar:

A) Voorziening: huisvesting, infrastructuur en staforganisatie

Geheel gesubsidieerd op basis van meerjarige vaste lasten

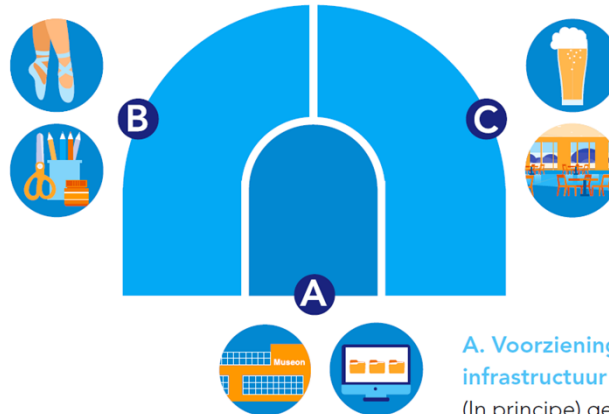
B) Subsidiabele culturele en cultuureducatieve activiteiten

Deels gedekt door eigen inkomsten, deels gesubsidieerd

C) Overige culturele, cultuureducatieve en commerciële activiteiten

B. Subsidiabele culturele en maatschappelijke activiteiten

Deels gedekt door eigen inkomsten, deels gesubsidieerd

C. Overige culturele en commerciële activiteiten

Geheel gedekt door eigen inkomsten en private financiering, zonder subsidie

A. Voorziening: huisvesting, infrastructuur en beheersorganisatie

(In principe) geheel gesubsidieerd op basis van meerjarige vaste lasten